

der er overflødigt, selv det nødvendige, for at skaffe sin Næste det uundværlige, som han mangler, *er* altsaa det at vise Barmhertighed, at vidne paa en virkelig Maade om den Agtelse, man nærer for denne Lov om Enhed og Broderskab, der styrer det menneskelige Samfund.

Naar man siger frit ud, at man har udført en god Gerning, som man nævner, viser man dem, der ikke kender Religionens og Sædelærens hellige Forskrift, at man retter sig efter den og opmuntrer dem til at følge dette Forbillede.

Skulde noget ved en Barmhertighedsgerning holdes skjult, er det ikke saa meget Giverens Navn som Navnet paa den Stakkel, der modtager.

Thi ved ikke at nævne det Menneskes Navn, der har set sig nødt til at bede om Hjælp fra vor Pung, sparer vi ham for en Ydmygelse, og under disse Forhold er det, at en Velgerning i Stilhed er dobbelt saa meget værd, som den, der er omtalt.

Gaar vi nu over til den praktiske Side af Sagen, spørger jeg, hvem har ikke iagttaget, hvor god en Indflydelse det har paa Mængden at se visse Navne i Spidsen paa Underskrifterne paa en Liste? Kan man nægte, at Eksemplet ofte har en dragende Magt til at tilskynde til Efterligning? Og hvor ofte bliver ikke Filantroper, der giver uden at nævne deres Navne, mistænkte for at skjule deres Navn for ikke at skulle rødme over, at de giver hundrede Franks, medens deres uhyre Formue tillader dem at give ti, tyve, hundrede Gange mere i et velgørende Øjemed. *Det at undlade at nævne sit Navn kan ogsaa være et Middel til at undgaa, at andre trængende kommer og banker paa vor Dør.*

Evangeliet, den dejlige Lov for Barmhertigheden, har rigtignok sagt: „den højre Haand maa ikke vide, hvad den venstre giver.“ Men har det dermed ment, som nogle foregiver at tænke, at man kun maa gøre godt i det skjulte?

I vor Tid skal Barmhertigheden vise sig og stille sig til Skue. Den har alt for meget at gøre til, at det kan tillades den at blive i det skjulte. Nu har den ikke alene at lindre Elendigheden, den maa ogsaa afvægne meget Had. Mere levende end nogen Sinde før har Misundelsen faaet Bo i Hjerterne, som var udpinte af Lidelser, overalt spredende Vrede og Oprør. Alt medens man bringer Lægedom for det legemlige Onde, maa man tillige helbrede dette aandelige Onde, der hver Dag udstækker sin Ødelæggelse videre, og svare paa det hadefulde Raab ved at tale Fredens og Medlidenhedens Ord.

Kampen mellem dem, der intet har, og dem, der har for meget, har bestaaet til alle Tider, *men nu, da der er Lighed i politisk Henseende og Ulighed i Samfundet i andre Henseender, er den Kamp særlig alvorlig.* De to Hære staar overfor hinanden, rede til at gaa løs. Kommer det ikke til Udbrud, er det, fordi alle Mæglere, udsendte af Barmhertigheden, blander sig ind imellem de stridende. De nøjes ikke med at kaste en Skærv ud imellem de fattige; de gysrer ikke tilbage for at gaa til dem for med let Haand at forbinde Hjertets blødende Saar. De gaar altid uden at lade sig standse eller at vende om, med stolt udfoldet Fane, for at villige Hjerter kan slutte sig sammen med

dem. Der er i Paris, denne Barmhertighedens saa vel som Fornøjelsernes Hovedstad, Mænd, Familier, hvem man midt under sine Lidelser tilgiver deres uhyre Rigdomme, fordi man véd, at de er medlidende. De ulykkelige kan banke paa deres Dør. Den bliver altid aabnet for dem.

De har paa deres Budget en Post til Barmhertighedsgaver, og det siger de, for at de, der er i Trang, kan komme og faa Nytte deraf. Ogsaa er deres Navne ærede, og Hadet standser foran deres Dørtærskel, som saa mange ulykkelige hver Dag skrider over.

Jer, der kan det, beder jeg at efterligne disse Mennesker, der er virkelig barmhertige. Lige som de, saa frygter heller ikke I at gøre det gode for alles Øjne, saa de ulykkelige kan se, at deres Elendighed har rørt eder, at Taknemligheden saa vel som Nøden kan se, hvor den skal henvende sig. *Skriv dristigt eders Navn under Gaverne, for at man tydeligt kan se, hvem der giver, og hvem der ikke giver, skriv det under, fordi Eksemplet her mere end andet Steds smitter. I vil snart se de mest genstridige følge eder, og medens I glæder eder over det gode, I har gjort, kan I tillige glæde eder over det gode, som andre ved eders Tilskyndelse har gjort.*

A. B.

Kvindernes Arbejds løn.

Man behøver ikke at have arbejdet ret længe i Samfundsopgaver, før man ser, at en af de største Ulykker er den lave Løn, Kvinderne arbejder for.

Hvis man vender sit Blik mod Nøden blandt de hjemløse Børn, er Grundaarsagen næsten altid den, at Moderen ikke er i Stand til at ernære dem, thi enten hun har sit Arbejde ved Syning, Rengøring, Vask eller anden kvindelig Syssel, lønnes hun næppe saaledes, at hun selv kan faa det nødvendige, langt mindre tilstrækkeligt ogsaa til Børnenes Underhold. Barnefaderens Bidrag, som han i talrige Tilfælde slet ikke betaler, men „siddet af“, er, selv om Mødrene faar det, alt for lille. Moderen søger derfor ofte at faa Barnet anbragt hos Mennesker, der vil tage det som deres eget, eller hun faar det paa et Børnehjem. Skuffelsen, som er gaaet forud i Kæresteforholdet, og Tabet af Barnet har i mange Tilfælde nedbrudt hendes Sind, og det fortærende Arbejdsslid for nogle faa Øre fører hende ofte paany i Fristelse. Der kommer igen et Barn, eller det hænder, som er værre, hun faar Bolig i de Gader, hvorfra der aldrig vendes tilbage som et hæderligt Menneske.

Sidder Kvinden som Enke med flere Børn, bliver Forholdene endnu mere kummerfulde.

Lønnes derimod Kvinderne som Mænd for deres Arbejde, da vilde rimeligvis Tusinder af de „forladte“ Kvinder sidde som hæderlige Mødre og opdrage deres Børn til brave og nyttige Mennesker. Maalet, de havde faaet i Barnet, vilde fylde deres Sind med Glæde, og Arbejdet blev ikke tralsomt Slid, men et gavnligt Middel til at holde Hjemmet hyggeligt og skaffe Barnet den fornødne Opdragelse. Lige som Enkerne da ikke behøvede som nu at gaa om og bede om Almisser.

Vi vil slet ikke tale om, hvilken Indflydelse den lave Løn for Kvindernes Arbejde har paa de talrige usympatetiske Ægteskaber, ti herom er talt saa ofte. Enhver véd, at unge Piger fra saakaldte gode Hjem, ved den pinlige Følelse kun at kunne tjene nogle faa Øre ved Broderi eller Syning i Hjemmet, at disse unge Piger, som næsten ingen Penge har at raade over, men skal bede Fader og Moder om alt det nødvendige, at disse unge Piger ofte griber efter hvilken som helst Haand, der kan føre dem ud til Frihed og — som de tænker — Selvstændighed i det økonomiske gennem et Ægteskab.

Naar man taler med Mænd i store Forretninger eller Fabrikker, der beskæftiger Kvinder i deres Fag, saa svarer de: Vi enkelte Arbejdsgivere kan dog ikke omskabe vore sociale Forhold, og Kvinderne maa jo være glade, om de under de bestaaende Tilstande kan tjene 10—12 Kr. om Ugen. (Ja, om de endda havde det!). Dette er imidlertid en ren Misforstaaelse af disse ærede Arbejdsgivere. Omskabe Forholdene i et Nu kan den enkelte ganske vist ikke, men Samfundsforholdene omskabes dog netop gennem enkelte smaa Reforme, og Forhøjelse af Kvindernes Arbejds løn repræsenterer ikke alene en Sum af Sundhed og Lykke for Kvinderne og deres smaa Børn, men det vil være et saa vældigt Slag mod Prostitutionen og Usædeligheden i vort Samfund, at der kunde spares en ganske betydelig Sum ved vore Hospitaler, og rimeligvis vilde Barnemord og andre Forbrydelser indskrænkes i høj Grad.

Kvindeforeninger og Kvindesagsvenner i det hele burde vende deres Blik mod denne Sag og sætte deres Kraft ind paa dels at skaffe de unge Piger en saadan Uddannelse, at de i Dygtighed kan staa Maal med Mænd, men saa ogsaa samtidigt stille den Fordring, at de lønnes som Mænd.

Hvis vi gør det, saa omskaber vi ganske vist ikke Samfundsforholdene, men vi har da fremmet en Reform, hvis lykkebringende Virkninger allerede vil kunne spores i Løbet af nogle faa Aar.

Johanne Meyer.

Hvad gør vi for vore Ammers Børn?

Som vore Læsere vil erindre, bragte vi forleden en Artikel under denne Overskrift efter det finske Kvindeblad. Sidste Numer af samme indeholder et Svar paa det rejste Spørgsmaal af „Arve“, hvorefter vi hidsætter følgende:

„Vi skal slet ikke tage Amme til vort Barn; har Omstændighederne ført til, at Moderbrystet ikke er i Stand til at give Barnet den nødvendige Næring, saa skal vi ikke derfor berøve et andet Barn dets naturlige Ret, som ikke kan erstattes med vore Penge. Mener vi, at Ammens Barn kan fødes op med Komælk, hvorfor da ikke vort eget? Mødre af den heldigere stillede Klasse er bedre i Stand til at vaage over Renligheden og Nøjagtigheden ved den kunstige Opamning, og da saadanne Mødre raader over gunstige Forhold og i Almindelighed har større Kundskaber, vil det rimeligvis lykkes bedre for dem end for Ammen, som er tvungen til at lægge Barnet i fremmede